
НЕ ИДВАЙ.

Най-нѣжний цвѣтъ разцѣвналъ съ болка въ страдна грѣдь
Поднесохъ ти . . . Увѣхна той при мраморни нозѣ
И ти го не погледна —
То бѣ най-хубавиятъ сѣнь — неземна плѣтъ
На неспокойни възжеления, родени въвъ самотността
На младость непрогледна . . .

Сега . . . азъ знамъ —
Облѣхва розово сияне ледно-мраморни гърди,
И лучъ смутенъ потрепва въ ново-зидания храмъ . . .
Но мъртавъ — ти не ще ме възкресишъ
И тъменъ — ти не ще ме озаришъ :
Цѣлувки весели на мъртва плѣтъ.